

Невиправдана гуманність

Олег Паламарчук

Магда, дружина судді, була романтична натура. Коли чоловік займався справами по службі, вона читала сентиментальні романи, як то водилося серед знатних дам.

Міський суддя любив свою дружину. Кожного року на день її народження він влаштовував пишні бенкети. Цього разу суддя пообіцяв Магді виконати будь-яку примху, що їй тільки заманеться.

— А справді, що я хочу? — замислилася Магда.

— Може, підемо на ярмарок, то й вибереш? — запропонував чоловік.

Магда без усякого інтересу переводила погляд з одного прилавка на другий, що так невластиво жінкам, які готові хоч вчорашній день купувати на ярмарках.

В одному місці скупчилися люди.

— Що там? — запитала Магда.

— Покарання палками. Акт справедливості, — пояснив їй чоловік.

— Ходімо, — потягнула його за рукав Магда.

На дерев'яний поміст — місце покарання — вивели молодого юнака привабливої зовнішності.

Магді він нагадував романтичного розбійника з її сентиментальних романів.

— За що тебе, хлопче? — підступила ближче дружина судді.

— За крадіжку. Поцупив у сусідки курку.

— Це жах! — обурилася Магда. — Хлопець, може, хотів пожартувати, а ви його під палки. Моя просьба: звільнити його!

Суддя дав знак рукою — злодія мирно відпустили. Минув рік. Якось увечері повернувся він стурбований з роботи.

— Молодий чоловік, якого ти тоді пожаліла на ярмарку, знову прокрався. Тепер він уже пограбував хату своєї сусідки.

— Я хочу глянути йому у вічі! — закомандувала Магда.

...Очі ув'язненого палали гнівом:

— Ой, ласкава пані, навіщо ви мене тоді врятували від палок? Може, після такого випробування я б і не наважився більше красти, а тепер мене чекає більш жорстока наука — довгі роки каторги.